

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **B.M.**, narozen dne ..., státní příslušnost Moldávie
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 331 65 Balková,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje,**
sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované o zajištění cizince ze dne 5. 11. 2019, č. j. KRPP-
145709-15/ČJ-2019-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o pobytu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 125 odst. 1 téhož zákona na 90 dnů od okamžiku omezení svobody.

2. V **žalobě** žalobce především namítal, že jeho zajištění je v rozporu s ustanovením článku 28 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2019. Žalobce byl zajištěn žalovaným podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců poté, co se bezprostředně před vydáním napadeného rozhodnutí nacházel v zajištění podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do Německa v souladu s dublinským nařízením. Žalobce poukázal na to, že v případě, že je přistoupeno k zajištění podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze již v žádném případě předmětnou lhůtu pro maximální dobu trvání zajištění dle dublinského zajištění nijak obcházet, a to ani jakýmkoliv „přezajištěním“ podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, k němuž by mělo dojít až v průběhu zajištění podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tato skutečnost dle žalobce vyplývá především z článku 24 odst. 4 dublinského nařízení. Podle žalobce nelze připustit, aby v rozporu s výše uvedeným ustanovením dublinského nařízení byly možnosti nakládání s osobami zcela nezákonně „kombinovány“. Členské státy dle žalobce nemohou v průběhu procesu vrácení cizince do jiného státu přistoupit k zajištění cizince za účelem realizaci jeho vyhoštění. Žalovaná však dalším zajištěním zásadně přesahujícím limity stanovené v ustanovení článku 28 dublinského nařízení porušila pravidla pro omezení osobní svobody v tomto nařízení zakotvené (tj. maximálně měsíční dobu trvání prvotního zajištění počínajícího zjištěním prvotních informací o důvodnosti aplikace dublinského nařízení). Rovněž podle názoru žalobce žalovaná pochybila, když jej zajistila za účelem realizace vyhoštění dle zcela nezákonného postupu, tj. realizace vyhoštění osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. d) dublinského nařízení, po zajištění žalobce za účelem předání podle dublinského nařízení.
3. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** uvedla, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením článku 28 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2019. Žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 23. 10. 2019 ve 23:50 hodin při pobytové kontrole na výzvu policie k prokázání totožnosti předložil neregulérní cestovní doklad s padělanými hraničními přechodovými razítky, následně bylo v informačních systémech zjištěno, že cizinec má záznam v Schengenském informačním systému jako nežádoucí osoba s platností záznamu do 31. 10. 2020. Žalobce byl soudně vyhoštěn rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 10. 2019 pod č. j. 3 T 103/2017 na dobu 3 roků, s nabytím právní moci dne 23. 10. 2017. Na základě výzvy k vycestování byl žalobce povinen vycestovat z území České republiky nejpozději do 1 týdne od nabytí právní moci rozhodnutí.
4. Žalovaná dále ve vyjádření nesouhlasila s argumentací právního zástupce žalobce. Argumentace žalobce k překročení měsíční doby zajištění cizince dle žalované směřovala k řízením dle Nařízení EP č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2019, Dublinské nařízení a zajištění dle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na rámec žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že jí vydané rozhodnutí dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, č. j. KRPP-145709-3/ČJ-2019-030022 ze dne 25. 10. 2019 bylo vydáno na dobu 30 dní a ukončeno neprodleně po obdržení informace o odpadnutí důvodu zajištění dne 5. 11. 2019. Žalovaná tak dle svého mínění dodržela maximální lhůtu doby zajištění

stanovené dle Nařízení EPR č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2019, Dublinské nařízení a ustálené rozhodovací praxe soudů.

5. Závěrem žalovaná konstatovala, že vydané rozhodnutí plně odpovídá zákonným požadavkům, žalobce nebyl zkrácen na svých právech, rozhodnutí netrpí právní vadou a navrhla žalobu zamítnout.
6. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce o nařízení jednání v zákonné lhůtě nežádal a žalovaná souhlasila s projednáním věci bez nařízení soudního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
7. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
8. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud*
 - *b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“*
9. Dle § 125b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *„Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.“*
10. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) dublinského nařízení *„je Členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu“*
11. Podle čl. 24 odst. 1 dublinského nařízení *„Pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.“*
12. Podle čl. 24 odst. 4 věty první dublinského nařízení *„Pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES.“*
13. Podle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení *“Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvouměsíční lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti*

převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.”

14. Veškeré námitky žalobce se vztahovaly k rozporu napadeného rozhodnutí s ustanovením článku 28 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2019, v souvislosti s jeho „přezajištěním“ z režimu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do Německa do režimu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
15. Soud nejprve shrne následující. Žalobce byl dne 25. 10. 2019 zajištěn podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do Spolkové republiky Německo na dobu 30 dnů. Dne 29. 10. 2019 správní orgán odeslal podklady na Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, oddělení Dublinského střediska k zahájení řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Dne 5. 11. 2019 bylo správnímu orgánu doručeno oznámení o nezahájení řízení podle výše zmíněného nařízení zdůvodněné tím, že s cizincem bylo již v roce 2017 vedeno řízení o předání do SRN, avšak ve stanovených lhůtách nedošlo k přemístění žalobce do odpovědného státu. Na základě této skutečnosti a v souladu s čl. 29 odst. 2 Nařízení („Pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.“) zanikla odpovědnost SRN převzít žalobce na své území. Vzhledem k uvedeným skutečnostem zajistil žalovaný správní orgán žalobce napadeným rozhodnutím podle § 124 zákona o pobytu, neboť byly splněny zákonné podmínky.
16. K námitkám žalobce musí tedy soud konstatovat, že ačkoliv byl žalobce nejprve zajištěn podle § 129 v souladu s čl. 28 Nařízení, nebyla v případě žalobce nikdy podána žádost o přijetí zpět na území „údajně“ příslušného státu - SRN, neboť bylo MV ČR zjištěno, že v případě žalobce již v roce 2017 zanikla odpovědnost SRN převzít jej zpět na své území a příslušným státem se dle čl. 29 Nařízení stala ČR. Nadto soud uvádí, že čl. 28 stanoví, že **„lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu“**, výše citovaný článek Nařízení tedy nehovoří o konkrétní lhůtě zajištění cizince, ale vždy stanovuje lhůty pro jednotlivé úkony, přičemž věta první čl. 28 zní: **„Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.“** Z logického hlediska bychom poté mohli dovodit, že součet všech zákonem stanovených lhůt pro jednotlivé úkony předcházející samotnému přemístění cizince do příslušného státu je jakýmsi ohraničením samotného zajištění. Takto dopočítaná nejdelší doba zajištění rozhodně není žalobcem namítaný jeden měsíc. Navíc je nutné připomenout znění čl. 24 odst. 1 a 4 Nařízení, ze kterých vyplývá, že členský stát **může** jiný členský stát požádat o přijetí osoby-žadatele zpět **nebo** provede řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES. V nyní posuzovaném případě, žádost o přijetí

nebo převzetí zpět nebyla vůbec podána, neboť SRN zanikla odpovědnost, tudíž žalovaný správně přistoupil k řízení o vyhoštění, a i proto žalobce zajistil podle příslušného ustanovení zákona o pobytu. Dle názoru soudu po výkladu výše uvedených ustanovení tedy nedošlo k nezákonnému přezajištění žalobce podle § 124 zákona o pobytu. Zákon o pobytu stanoví, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení svobody, přičemž žalobce byl zajištěn na 90 dnů v zákonem vymezeném rozpětí.

17. Lze tedy shrnout, že pro zajištění žalobce dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly splněny všechny zákonné podmínky. Žalovaná se přezkoumatelným způsobem vypořádala s možností uložení zvláštních opatření žalobci i s důvodností zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění jako celkem. Zajištění mělo zákonný základ a jednalo se tedy o zásah do práva na osobní svobodu, který ovšem byl v mezích přípustných zásahů do tohoto zaručeného základního lidského práva.
18. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
20. Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 20. 11. 2019, č. j. 17 A 216/2019-20, byl žalobci zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 10 zákona s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci výrokem III. tohoto rozsudku přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč/úkon (porada včetně převzetí a přípravy zastoupení; doplnění žaloby) a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla navýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8 228 Kč. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. prosince 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

